

Het huis aan het meer

Van dezelfde auteur:
De zwijgende zee

HET HUIS AAN HET MEER

Hannah Richell

the house of books

Voor Matt

Oorspronkelijke titel

The Shadow Year

Uitgave

First published in Great Britain in 2013 by Orion

Copyright © 2013 by Hannah Richell

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 by The House of Books,
Amsterdam

Vertaling

Marjet Schumacher

Omslagontwerp

Studio Annemarie van Pruysen

Omslagfoto

Trevillion Images/Stephen Carroll

Foto auteur

© David Griffiths

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4504 9

ISBN 978 90 443 4505 6 (e-book)

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.dutch-media.nl

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Een meer is het mooiste en meest expressieve kenmerk van een landschap. Het is het oog der aarde; erin kijkend peilt de aanschouwer de diepte van zijn eigen karakter.

Henry David Thoreau, *Walden*, 1854

PROLOOG

Ze registreert de kleinste details: het vochtige gras vol boterbloemen onder haar voeten, de lucht die gonst van de insecten, het wapperen van haar nachthemd in de wind. Haar zintuigen staan op scherp wanneer ze het huisje uit loopt in de richting van de spiegelende oppervlakte van het meer. Ze hoort het spetteren van een eend die zich schuilhoudt in het riet en het trage bonzen van haar hart in haar borstkas. Heel even tijd voor zichzelf, denkt ze, om zich te wassen, om te zwemmen, om haar hoofd leeg te maken en zich voor te bereiden op de dingen die komen gaan. Binnenkort gaat ze hier weg.

Halverwege de oever struikelt ze over de ruwe grond en richt zich dan weer op om door te lopen tot aan de waterrand. Het meer strekt zich voor haar uit, een blauw oog dat omhoogstaart naar de hemel. Schaduwen van traag voorbijglijdende wolken bewegen over het wateroppervlak. Terwijl ze ernaar kijkt, flakkert het beeld als een luchtspiegeling op een warme zomerdag. Ze knippert met haar ogen en de waas is verdwenen.

Ze steekt een teen in het koele, ondiepe water en loopt dan het meer in. Dikke modder en slib worden tussen haar tenen door geperst, en vanaf de zoom van haar nachtpon kruipt een donkere watervlek omhoog. Water golft om haar heen en stroomt alle kanten

uit. Het zal wel door de felle zon komen dat het gevoel dat ze door de vette lens van een camera kijkt sterker wordt, alsof ze niet door een meer loopt, maar door een droom. Toch voelen de kiezelstenen onder haar voeten levensecht, net als het koele water dat tot aan haar borst stijgt. De stof van haar nachthemd drijft als bloembladeren om haar heen op het meer. Echt en ook weer niet. Ze schudt even met haar hoofd. Is dit een droom?

Ze zet zich af tegen de bodem en zwemt naar een plek waar het water donker en diep is en stopt dan om te kijken hoe de wind met het wateroppervlak speelt, het opstuwt in ruwe pieken. Haar bloed koelt af en ze voelt haar eigen gewicht, haar armen, haar benen, de zware stof van haar nachtpon, haar traag bonzende hart. Ze blijft even zwemmen en ziet het huisje in de verte overhellen terwijl het licht met de boomtoppen speelt. Het is een droom, houdt ze zichzelf voor, en ze legt haar hoofd achterover in het water, zwevend tussen hemel en aarde, heel even drijvend aan de oppervlakte van het meer.

I

LILA

Juli

Lila zit aan het uiteinde van een verlaten picknicktafel met een kop afhaalkoffie. Hoewel het een warme dag is, de warmste sinds tijden, is het park half leeg. Op dit uur, waarin de werkende mens zich na de lunch weer heeft teruggetrokken in kantoren, en de schooldeuren nog geen stroom kinderen hebben losgelaten, is het altijd stil. Vanaf de plek waar Lila zit, kan ze naar binnen kijken door het raampje van het parkcafé waar een vrouw de koelkast met frisdrank bijvult, en nog wat verder naar de plek waar een gemeentewerker zich bukt over een perk met verwilderde goudsbloemen. De wind blaast een leeg blikje langs hem heen. Dichterbij, in de schaduw van een hoge plataan, staat een kinderwagen.

Er ligt een baby in te slapen. Boven een lichtroze dekentje kan Lila nog net de contouren van haar gezicht onderscheiden. Ze heeft rode wangetjes. Een lok donker haar piept onder haar katoenen mutsje uit. Lila kijkt gefascineerd toe hoe de gezichtsuitdrukkingen van de baby veranderen in haar slaap. Haar wimpers fladderen een, twee keer op en neer. Dan doet ze haar ogen weer dicht. De moeder van de baby staat verderop, bij het pierenbadje. Ze heeft haar sokken en schoenen uitgedaan en is in het ondiepe water gaan zitten met een jongetje van een jaar of drie. Lila zit aan de pick-

nicktafel en kijkt naar hen door een donkere zonnebril. Ze draait de koffiebeker rond in haar handen.

‘Kijk, mama, een bij.’ Het jongetje wijst naar iets in het water en zijn moeder komt dichterbij. Ze bukt zich en gaat naast hem zitten. Lila neemt een slok van haar koffie en laat haar blik weer in de richting van de kinderwagen glijden. Ze weet wat voor model het is. Ze weet dat ie op de rem staat. Ze weet dat je, om ’m van de rem af te halen, die witte hendel naar boven moet klappen. Het is nog maar een paar weken geleden dat ze het in de winkel heeft geoefend. Ze slikt de bittere koffiesmaak weg. God, wat zou het gemakkelijk zijn.

De moeder en haar zoontje plonzen naar de andere kant van het pierenbadje. Ze klimmen eruit en lopen naar een groepje struiken vlak bij het café. Ze zoeken naar iets waarmee ze de bij uit het water kunnen scheppen. Het jongetje holt over het beton en slaakt dan een kreet. Hij maakt een hoop ophef over iets aan zijn voet. Zijn moeder veegt het zand van zijn voetzool, omhelst hem en rolt vervolgens zijn natte broekspijpen op.

De zon schijnt door de takken van de boom boven Lila’s hoofd en valt in lichtpatronen op haar blote armen. Ver weg klinkt het geluid van een schoen die een voetbal raakt, de verrukte kreet van een kind dat wordt geduwd op een schommel, het geluid van een vliegtuig hoog in de lucht. De moeder en het jongetje stappen het café binnen. Lila ziet dat ze ergens om vragen, een kartonnen be-
kerteje. Ze kijkt naar de kinderwagen en staat dan op.

Terwijl ze naar de kinderwagen loopt, negeert ze de pijn in haar ribben en concentreert ze zich op het bonken van haar hart. De baby tuit haar lippen, ze gaan open en dicht in haar slaap. Een vlieg gonst boven de kap van de kinderwagen en landt op het roze dekontje. Hij kruipt in de richting van het gezicht van de baby. Lila doet nog een stap naar voren, vechtend tegen de neiging om de vlieg weg te jagen. Diep vanbinnen voelt ze een koude holte op de plek van haar hart. Wat zou het gemakkelijk zijn.

Ze laat haar hand langs de duwstang van de kinderwagen glijden. Het plastic voelt warm. De baby beweegt even. Achter zich

hoort ze het plonzen in het pierenbadje, het gegiechel van het jongetje. ‘Pak ’m, mama!’ Lila kijkt naar de slapende baby en huivert. Ze slaakt een diepe zucht en doet een stap naar achteren, weg van de kinderwagen en de baby. Ze draait zich om en loopt over het pad rond het pierenbadje naar de plek waar de moeder en haar zootje samen bezig zijn de bij uit het water te vissen.

‘Hij leeft nog!’ hoort ze de jongen opgetogen uitroepen.

‘Niet aankomen!’ waarschuwt zijn moeder. ‘Hij kan steken.’

De vrouw kijkt op als Lila langsloopt en glimlacht naar haar. Lila geeft de vrouw een knikje, haar tranen verborgen achter haar zonnebril. Ze vervolgt haar weg naar de toegangspoort van het park, steekt over bij het zebrapad en loopt de heuvel op. De hele weg naar huis blijft ze haar hart horen bonzen. Beheers je, Lila, zegt ze tegen zichzelf. Hou je in godsnaam in.

Als ze het hek binnenstapt, ziet ze een man bij haar voordeur staan. Hij staat met zijn rug naar haar toe, gehuld in motorkleding en een helm, en drukt meerdere malen op de deurbel. ‘Ik ben hier,’ zegt ze.

Als hij zich omdraait, ziet ze twee donkere ogen achter het vizier van zijn helm. Er klinkt een krakend geluid uit de walkietalkie die vastzit aan zijn revers. ‘Bent u Lila Bailey?’

‘Ja.’

‘Ik heb een zending voor u. U moet tekenen voor ontvangst.’

Ze knikt, pakt de handcomputer van hem aan, krabbelt haar handtekening op het scherm en geeft het apparaat aan hem terug. Hij overhandigt haar een stugge, crèmekleurige envelop. Haar naam en adres zijn in een keurig handschrift geschreven. Zonder iets te zeggen loopt hij het pad af naar zijn motor. Met een grommend geluid rijdt hij weg, de heuvel af. Lila klemt de envelop onder haar arm en friemelt met haar sleutels in het slot.

Binnen bukt ze zich om de afhaalmenu’s en rekeningen van de mat te vissen, en gooit ze samen met de envelop boven op de stapel ongeopende post op het tafeltje in de hal. Het blijkt een envelop te veel te zijn, want de post valt op de grond in een waaier van papier. Even komt ze in de verleiding om alles te laten liggen waar het ligt, maar dan bedenkt ze dat deze bende het eerste zal zijn wat Tom

ziet als hij 's avonds thuiskomt. Met haar hand tegen haar ribben gedrukt, gaat ze op haar hurken zitten om de enveloppen bij elkaar te rapen en legt ze weer op het tafeltje. De laatste die ze erop legt, is de crèmekleurige envelop van de koerier. Terwijl ze hem op de stapel legt, voelt ze een eigenaardig gewicht in de envelop heen en weer schuiven. Ze aarzelt even en schudt er dan mee. Er zit iets in. Het is klein en het rammelt. Geïntrigeerd laat ze de stapel post liggen en loopt met de envelop in haar hand de trap op, naar boven.

In de badkamer laat Lila het bad vollopen, zo heet als ze kan verdragen, en kijkt naar de stoomwolken die opstijgen en de spiegel boven de wastafel beslaan. Ze haalt diep adem, pakt haar pillen en neemt er twee voordat ze de envelop weer pakt.

Het handschrift komt haar onbekend voor. Het poststempel is vlekkerig en onleesbaar. Ze haalt haar vinger onder het zegel door en schudt een getypte brief en een aantal dubbelgevouwen documenten uit de envelop. Wanneer ze nog een keer schudt, ziet ze een zware, zilverkleurige sleutel in haar hand vallen. Ze staart ernaar, draait hem om en voelt de ronding ervan tussen haar vingers. Dan pakt ze de brief en begint te lezen.

Een uur later komt Tom thuis. Lila heeft zich onder water laten zakken. Door het wazige oppervlak van het badwater ziet ze zijn vervormde gezicht. Ze ziet zijn ogen groot worden, zijn mond verschrikt opengaan. Happend naar adem schiet ze overeind en veegt het haar uit haar gezicht.

‘Jezus christus!’ roept Tom met een hand tegen zijn borst gedrukt. ‘Ik dacht heel even...’ Hij schudt zijn hoofd en staart haar aan. ‘Wat ben je aan het doen?’

‘Wat denk je? Ik lig in bad.’

Tom haalt zijn handen door zijn haar. ‘Sorry, maar ik schrok me dood.’ Hij haalt diep adem, trekt de knoop van zijn stropdas los en probeert het dan opnieuw, met een vastere stem. ‘Hoe ging het vandaag?’

‘Prima.’ Ze pakt haar handdoek. ‘En met jou?’

‘Prima.’ Hij aarzelt. ‘Ben je de deur nog uit geweest?’

‘Ja. Ik ben naar het park geweest.’ Ze durft hem niet recht aan te kijken en begint in plaats daarvan haar gezicht te wassen.

‘Mooi zo.’ Hij glimlacht. ‘Heb je het nog met Suzie over werk gehad?’

Lila knikt.

‘En?’

‘Het is erg rustig op het moment.’ Het water begint koud te worden. Lila gaat rechtop zitten en slaat haar armen om haar knieën, legt haar kin erbovenop. ‘Veel van onze klanten snijden in hun budget... ze zegt dat ik alle tijd mag nemen die ik nodig heb.’

‘Dat is fijn.’ Tom kijkt de badkamer rond. Zijn blik valt op de sleutel op de rand van de wastafel. ‘Wat is dit?’ Hij steekt zijn hand ernaar uit om te voelen hoe zwaar hij is.

‘Die is vandaag bezorgd.’

‘Waar is ie van?’ Hij pakt de envelop en de papieren die ernaast liggen.

‘Ik weet het niet.’ Lila probeert zich niet te ergeren aan het feit dat hij haar privépost staat te lezen zonder te vragen of ze dat goed vindt.

‘Wie is die firma Gordon & Boyd?’

‘Volgens mij een notariskantoor.’

Hij kijkt op van de getypte brief. ‘Heeft het iets te maken met het testament van je vader?’

‘Ik weet het niet,’ zegt ze, terwijl ze haar best doet om haar stem vlak te houden. ‘Ik denk het niet. Het is een andere notaris.’

Tom staart haar aan op precies dezelfde manier waarop hij naar een vreemde staart wanneer hij wil weten of om het een vriend of een vijand gaat. Hij haalt zijn schouders op en legt de sleutel terug op de rand van de wastafel. ‘Oké. Zie ik je zo beneden?’

‘Tuurlijk,’ zegt ze. Ze kijkt hem na, wacht tot de deur achter hem dichtgaat. Vervolgens zet ze de warme kraan aan en laat zich opnieuw onder water zakken.

Ze eten samen in de keuken, Lila in haar pyjama, haar haren nat van het badwater, Tom ineengedoken boven zijn bord, nog steeds gekleed in zijn gekreukte werkoverhemd en broek. ‘Heb je nog

iemand gezien vandaag?’ vraagt hij uiteindelijk om de stilte te verbreken.

‘Nee.’

‘Plannen gemaakt voor morgen?’

Ze schudt haar hoofd.

‘Mama zei dat ze je nog zou bellen. Ze vroeg zich af of je zin hebt om later deze week in de stad met haar af te spreken?’

Ze kijkt hem behoedzaam aan. ‘Je hoeft geen afspraken voor me te maken, Tom.’

‘Dat doe ik ook niet. Ze wil je graag zien.’

Lila trekt een wenkbrauw op en kijkt naar het eten op haar bord. Ze schuift de kip heen en weer en probeert het vlees te laten verdwijnen door het in kleine stukjes te snijden.

Hij zucht. ‘Lila, ik snap het heus wel. Eerst je vaders hartaanval. Toen...’ Hij kan het niet uitspreken en zij kan hem niet aankijken. Tom schraapt zijn keel en probeert het opnieuw. ‘Ik denk gewoon niet dat het gezond is dat je jezelf de hele dag opsluit. Je zit midden in een rouwproces, dat weet ik, maar je zult je vast beter voelen als je wat meer onder de mensen komt, als je wat afspreekt met vriendinnen.’

Ze schudt haar hoofd. ‘Ik red me wel. Ik zei toch al dat ik naar het park ben geweest.’

‘Ja, maar doelloos rondhangen in je eentje brengt je niet...’

‘Tom,’ waarschuwt ze. ‘Probeer niet steeds mijn leven op de rails te krijgen. Probeer me niet te repareren.’

Hij gooit zijn handen in de lucht en ze kijken allebei weer naar hun bord. Alleen het schrapende geluid van bestek verbreekt zo nu en dan de stilte.

‘Wat ga je nou doen met die brief?’ vraagt hij uiteindelijk. ‘Het is maar raar, als je het mij vraagt.’

Lila knikt. ‘Ik weet het. Waarom zou iemand mij een stuk grond nalaten?’

‘Zou het niet bij de afwikkeling van de erfenis van je vader kunnen horen?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Ik denk het niet. Dat is een paar weken geleden al afgehandeld. Ik heb een som geld gekregen, maar er

werd nergens gesproken over grond. Bovendien staat er in de brief dat het een anonieme schenking is.’

Tom fronst. ‘Heb je die landkaart bekeken? Het is een flinke lap grond. Ken je het gebied?’

‘Nee. Het ziet er afgelegen uit... helemaal aan de rand van het Peak District. Ik ben nog nooit in het Peak District geweest en ik ken niemand uit die omgeving.’

De frons op Toms voorhoofd wordt dieper. ‘Je moet morgen dat notariskantoor bellen, proberen een beetje meer informatie los te peuteren. Ze moeten je toch íéts kunnen vertellen.’

‘Ja.’ Ze schraapt de restjes van haar maaltijd naar de rand van haar bord en legt haar bestek in het midden. ‘En als dat niet lukt, zou ik er altijd nog naartoe kunnen gaan om zelf een kijkje te nemen.’

Tom houdt zijn handen stil op tafel, zijn mes en vork blijven boven zijn bord hangen.

‘Waarom kijk je zo verbaasd? Ik heb de landkaart en die sleutel. Wat kan het voor kwaad?’

Tom tuit zijn lippen. ‘Het lijkt gewoon een beetje eigenaardig.’

‘We zouden samen kunnen gaan,’ probeert ze. ‘Dit weekend, of volgend weekend. Het zou goed zijn om er even tussenuit te gaan, al is het maar kort.’

Tom aarzelt. Ze kan aan hem zien dat hij verbaasd is over haar plotselinge verlangen om iets te ondernemen, en ze weet dat het raar moet lijken nadat ze zich de afgelopen weken in huis heeft opgesloten en weinig anders heeft gedaan dan slapen en huilen en doelloos door het huis dolen. Maar een nieuwe plek, ver weg... ergens waar niemand hen kent... ergens waar niemand weet wat er is gebeurd, heeft een vreemde aantrekkingskracht.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Ik kan nergens heen, niet voordat mijn laatste ontwerp is goedgekeurd.’

‘Nou ja,’ zegt ze, en ze laat haar blik naar de tafel glijden. ‘Ik kan nog altijd alleen gaan.’

‘Nee,’ zegt Tom snel. ‘Geef me een week of twee, dan ga ik met je mee.’ Hij duwt zijn bord van zich af en glimlacht naar haar. ‘Je hebt gelijk, misschien is het goed. Een andere omgeving... een avontuur.’

‘Oké,’ stemt Lila in. ‘Dan wacht ik wel. Een week of twee.’ Ze reikt over de tafel naar zijn bord, stapelt het op dat van haar. Ze loopt ermee naar de prullenbak en kiepert de restjes van hun maaltijd bij het vuilnis.

Later, in bed, probeert Tom haar tegen zich aan te trekken. Zijn vingers raken de blauwe plekken op haar ribben en ze ademt scherp in. ‘Sorry,’ zegt hij. ‘Doet het nog steeds pijn?’

‘Ja.’ Ze rolt van hem weg en staart in het donker. Natuurlijk doet het nog steeds pijn. Ze is bang dat het altijd pijn zal blijven doen, dat de pijn die ze voelt in haar borst nooit meer weg zal gaan.

‘Sorry,’ mompelt hij.

Ze kan voelen dat hij anders gaat liggen en weet dat hij op zijn rug naar het plafond ligt te staren. Ze liggen maar een paar centimeter uit elkaar, maar de afstand tussen hen voelt immens. Er is nog zoveel wat ze niet besproken hebben, zoveel wat ze nog niet onder ogen hebben willen zien. Woorden en beelden duiken ongewenst op in haar hoofd. Ze verdringt ze en probeert zich te concentreren op Toms trager wordende ademhaling.

Ze weet dat zij niet zal kunnen slapen. Haar lichaam is gespannen, haar ledematen zijn rusteloos, haar gedachten malen maar door. Ze is bang; bang om te slapen, bang voor het gevoel om over de rand in een donker gat te vallen, bang om vergeten te worden. Ze wacht totdat Tom zachtjes ligt te snurken, glipt dan stilletjes uit bed en sluipt op haar tenen naar de badkamer.

Het potje met pillen is tot de helft toe gevuld. De dokter was royaal geweest met de medicijnen die ze haar had voorgeschreven, maar zei wel dat Lila er na een paar weken mee kon stoppen, zodra de onrust begon af te nemen. Maar Lila begon gewend te raken aan het doffe gevoel dat zich langzaam van haar meester maakte, dat de pijn verdoofde en dat de scherpe randjes van haar gedachten af haalde. Dus draait ze de dop van het potje af en neemt twee extra pillen. Het water slokt ze uit de kraan naar binnen.

Beneden ligt de brief van het notariskantoor nog steeds op de eettafel, de sleutel ernaast, glinsterend in het licht van een straatlantaarn. Terwijl ze wacht tot de medicijnen beginnen te werken,

trekt ze een stoel naar achteren en pakt de sleutel. Ze houdt hem vast in het midden van haar hand. Om haar heen klinken de geluiden van de stad; een verre sirene, hoge hakken die klikklakken over de stoep, het blaffen van een hond. Terwijl de schaduwen in haar hoofd beginnen weg te ebben, merkt ze dat ze met haar gedachten bij de sleutel is, bij het slot waar die in zal passen, en wat er achter die deur verborgen zou kunnen liggen.

Juli
1980

Een voor een lopen ze op het geluid van klinkende flesjes en de bedwelmende geur van marihuana af, de keuken binnen. Ze hangen met zijn vijven rond de scheve, houten tafel met bier en een joint die rondgaat. Iemand drukt op *play* op de krakerige cassettespeler en de beginakkoorden van ‘Going Underground’ galmen door de hete, windstille nacht. Een aansteker licht op in het donker. Een flesje wordt opengemaakt. In de walm van rook boven hun hoofden hangt iets afwachtends: het wachten op een briesje, het wachten om uit huis te gaan, het wachten tot het échte leven begint.

‘Volgens mij is het eindelijk zomer,’ zegt Kat, en ze laat een restje bier rondwervelen op de bodem van haar flesje. Haar blote voeten liggen op de rand van de tafel. Ze steekt een arm op om haar vochtige, kastanjebruine haar uit haar nek te tillen en in een knot te draaien om het vervolgens weer zwaar op haar schouders te laten vallen. ‘Het is zó heet vanavond.’

‘Ik heb vandaag een stel kinderen een ei zien bakken op de motorkap van een auto,’ zegt Ben terwijl hij wat losse tabak uitstrooit over de lengte van een sigarettenvloeijsje. ‘Het zag er lekker uit. Ik had het best willen opeten.’

‘Waarom kijk ik daar niet van op?’ vraagt Carla, terwijl ze haar ogen ten hemel slaat.

Een kaars flakkert op de tafel tussen hen. De vlam weerkaatst in de lege bierflesjes die her en der verspreid staan, waardoor er een vreemd, trillend licht ontstaat. Kat speelt met de rafels van haar afgeknipte spijkerbroek. ‘We moeten juist dankbaar zijn. Volgende week komt de regen vast weer met bakken uit de hemel.’ Ze schudt gefrustreerd haar hoofd. ‘We zouden een feestje moeten bouwen, iets doen... niet maar een beetje zitten kijken naar een ei dat ligt te bakken.’

Simon, die aan het hoofd van de tafel zit, lacht zacht en laat de dop van zijn bierflesje rondtollen voor zijn neus. ‘Je bedoelt dat we nog een keer uit ons dak moeten gaan voordat we allemaal terug naar huis moeten om bij het plaatselijke uitzendbureau in de rij te staan?’

‘Moet je ons zien,’ zegt Ben, terwijl hij zijn tong over de lengte van het vloeitje laat glijden, dat vervolgens met een soepele beweging wordt dichtgeplakt. ‘Illustere afgestudeerden van het jaar 1980. Drie jaar hier en we kunnen stuk voor stuk nauwelijks meer dan het draaien van een stevige joint en het verstouwen van grote hoeveelheden drank.’ Hij draait het uiteinde van de joint in elkaar en scheurt een klein stukje karton van het pakje vloeitjes af, dat hij oprolt tot een tip.

‘Dat geldt alleen voor jou,’ zegt Kat. Ze heeft de afgelopen weken stapels sollicitatiebrieven geschreven en tot nu toe niets anders dan botte afwijzingen gekregen, maar ze heeft nog hoop.

‘Bovendien, ik ben er nog steeds niet van overtuigd dat onze Mac grote hoeveelheden drank achterover kan slaan.’ Simon knikt naar de plek waar Mac onderuitgezakt in de hoek zit, zijn donkere haar valt als een gordijn voor zijn gezicht.

Ben lacht, klapt zijn zippo open, houdt de vlam bij de joint en brandt het in elkaar gedraaide uiteinde er af. Tevreden met het resultaat brengt hij de joint naar zijn lippen en neemt er twee keer een flinke trek van. Het puntje gloeit rood op. Na nog een trek geeft hij de joint door aan Simon. Kat kijkt hoe Simon inhaleert, hoe de beweging hem ingevallen wangen geeft en zijn hoge jukbeenderen accentueert. Hij legt zijn hoofd in zijn nek en blaast de rook in een langgerekte, dikke wolk uit naar het plafond. Hij neemt nog een trek en geeft hem dan door aan Carla. Als hij zijn

aandacht op de tafel richt en Kats blik vangt, zit ze nog steeds naar hem te kijken. Hij grijnst haar in het donker toe.

Het bandje stopt met een klik. Kat staat op om het om te draaien. Als ze weer op haar stoel gaat zitten, ziet ze dat het kaarslicht hen heeft opgesloten in een gouden luchtbel waarin de minder smakelijke details van hun studentenonderkomen worden verhuld door het schemerlicht. Verscholen langs de randen van de kamer staan een gammell, elektrisch fornuis en wat groezelige kasten waarvan de deurtjes loshangen in de scharnieren. Bens kitscherige poster van Kate Bush in een aerobicspakje begint los te laten van de muur. Lege chipszakken en bierflesjes zijn uit de overvolle prullenbak op het plakkerige linoleum gevallen. Achter Kat staat een wankele stapel met vuile potten en pannen, de energie om daar ruzie over te maken zijn ze lang geleden kwijtgeraakt. Iemand zal uiteindelijk wel toegeven, en Kat weet uit ervaring dat het waarschijnlijk Carla of zichzelf zal zijn. Buiten het schijnsel van de kaars ligt het puin van hun smerige studentenhuishouden, maar voorlopig waant ze zich alleen met haar vrienden en de muziek en de walm rook die boven hun hoofden hangt. Kat kijkt om zich heen naar haar merkwaardige studentenfamilie en glimlacht. Een gouden luchtbel: eigenlijk is dat waar ze de afgelopen paar jaar op de universiteit in hebben geleefd.

‘Slaapt hij?’ vraagt Carla. Met haar hoofd gebaart ze in de richting van Mac.

‘Geen idee. Mac!’ Simon leunt naar hem toe en port hem in zijn ribben. ‘Mac, wakker worden.’

‘Wat?’ zegt Mac. Hij veegt zijn haar uit zijn gezicht en wrijft in zijn ogen. ‘Ik ben wakker.’

‘Ja, vast.’

‘Niet gaan slapen,’ dringt Carla aan. ‘Het is een van onze laatste avonden samen. Laten we die niet verspillen.’

‘Ja,’ valt Kat haar haastig bij. ‘Laten we er geen minuut van verspillen. Laten we iets gaan doen.’ Ze scheurt een lange reep van het etiket van haar bierflesje af. ‘Ik bedoel, jullie zijn allemaal klootzakken om mee samen te wonen, maar zelfs ik moet bekennen dat ik dit zal missen.’